

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **JUDr. J. J.**, bývajúcej v R., proti žalovaným **1/ Ing. Z. P.**, bývajúcemu v B. a **2/ Z. P.**, bývajúcemu v M., obom zastúpeným Advokátskou kanceláriou P. D. s.r.o. so sídlom v K., **o ochranu vlastníckeho práva a vydanie hnutel'nej veci**, vedenej na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 11 C 204/1998, o dovolaní žalovaných proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 12. novembra 2008, sp.zn. 5 Co 289/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice - okolie rozsudkom z 21. februára 2008, č.k. 11 C 204/1998-145 žalobu ako nedôvodnú zamietol a žalobkyni uložil povinnosť uhradiť žalovaným trovy konania. Zistil, že ešte pred zrušením bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobkyne a P. J. uzavrel P. J. zmluvu č. X. s A. B. o sprostredkovaní predaja motorového vozidla, ktorého vydania sa žalobkyňa v konaní domáhala. Toto vozidlo bolo odpredané žalovanému 1/ na základe kúpnej zmluvy z 3. mája 1995. Táto kúpna zmluva bola rozsudkom Okresného súdu Rožňava z 3. decembra 1994, sp..zn. 9 C 1097/96 určená za neplatnú. P. J. prevzal kúpnu cenu ešte pred zrušením bezpodielového spoluvlastníctva manželov jeho a žalobkyne a podľa jeho tvrdenia tieto finančné prostriedky spolu so žalobkyňou minuli na potreby domácnosti. Pred nadobudnutím právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Rožňava z 3. decembra 1994, sp..zn. 9 C 1097/96, žalovaný 1/ motorové vozidlo odpredal žalovanému v 2/. Žalobkyňa a P. J.

žalovanému 1/ kúpnu cenu nevrátili. Súd dospel teda k záveru, že zo strany žalovaných 1/ a 2/ nedošlo k bezdôvodnému obohateniu sa na úkor žalobkyne, ktorá by získala spolu so svojim bývalým manželom nielen kúpnu cenu, ale aj náhradu za užívanie predmetného motorového vozidla. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

Krajský súd v Košiciach uznesením z 12. novembra 2008, sp.zn. 5 Co 289/2008, na odvolanie žalobkyne rozsudok súdu prvého stupňa vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 2/, ako aj vo výroku o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia mu vrátil vec na ďalšie konanie. Rozsudok (súdu prvého stupňa), pokiaľ ním bola zamietnutá žaloba proti žalovanému 1/, nebol odvolaním napadnutý a nadobudol právoplatnosť. Odvolací súd ho preto v tomto rozsahu nepreskúmaval. V prevyšujúcej časti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil v tom, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, a nedostatočne zistil skutkový stav. Pokiaľ ide o trovy konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 1/, účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Okresný súd iba citoval znenie § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ale nepriradil ho správne k zistenému skutkovému stavu. Predovšetkým je nesprávne skutkové zistenie súdu, že kúpna zmluva uzavretá medzi žalovaným 1/ a P. J., manželom žalobkyne, z 3. mája 1995 bola zrušená, pretože z rozsudku Okresného súdu Rožňava z 3. decembra 1994, č.k. 9 C 1097/96-24, jednoznačne vyplýva, že ním nebola zrušená kúpna zmluva z 3. mája 1995, ale bolo určené, že táto kúpna zmluva je neplatná. Bývalý manžel žalobkyne nebol účastníkom konania, preto sú závery a úvahy súdu vo vzťahu k nemu úplne nadbytočné. Predmetom konania neboli nároky vyplývajúce z § 457 O.z., preto nie je správny záver súdu, že žalovaní nezískali na úkor žalobkyne žiadne bezdôvodné obohatenie. Súd opomenul, že kúpna zmluva, od ktorej žalovaný 2/ odvodzuje svoje tvrdené vlastníctvo a tvrdené oprávnenie užívať motorové vozidlo, bola právoplatne určená za neplatnú. Treba mať za to, že žalovaný 2/ tým, že vozidlo užíval, získal plnenie bez právneho dôvodu. Uložil preto súdu prvého stupňa zistiť, či žalovaný 2/ užíval vozidlo počas celého obdobia od 11. mája 1998 do 2. decembra 1999, resp. za akú časť tohto obdobia a v akej výške získal bezdôvodné obohatenie a o nároku žalobkyne opätovne rozhodnúť. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v časti trov konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 2/ je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, lebo sa z neho nedá zistiť, kedy boli vykonávané úkony právnej pomoci, resp. právnej služby JUDr. A. S., JUDr. J.. B. a JUDr. J.. K. pri zastupovaní žalovaného 1/, za ktoré bola priznaná odmena a náhrada hotových výdavkov a či súd vzal na zreteľ § 17 ods. 4 vyhl. č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnej pomoci v znení vyhl. č. 44/1991 Zb., § 17 ods. 4 vyhl. č. 163/2002 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a § 13 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Súdu prvého stupňa preto uložil povinnosť opätovne rozhodnúť o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ a rozhodnutie riadne odôvodniť. Rovnako mu uložil povinnosť v novom rozhodnutí o veci rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania. Nepovažoval za pravdivé tvrdenie žalovaných o podaní odvolania po lehote, pretože žalobkyňa preukázala, že v čase doručovania napadnutého rozsudku sa v mieste doručenia nezdržiavala, preto fikcia doručenia podľa § 47 ods. 2 O.s.p. neprichádzala do úvahy.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní. Žiadali ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Namietali nesprávne právne posúdenie veci a tiež, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ako aj skutočnosť, že súd vec nesprávne právne posúdil (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.). Boli toho názoru, že odvolací súd nesprávne posúdil otázku včasnosti podania odvolania žalobkyňou. Poukázali na to, že rozsudok súdu prvého stupňa bol ich právnomu zástupcovi doručený 12. mája 2008 a v zmysle doložky právoplatnosti vyznačenej konajúcim súdom nadobudol právoplatnosť 28. mája 2008 a stal sa vykonateľným 3. júna 2008. Odvolanie voči tomuto rozsudku bolo žalobkyňou podané 11. júla 2008, teda po dni, kedy samotný rozsudok nadobudol právoplatnosť a stal sa vykonateľným. Krajský súd nesprávne právne posúdil žalobkyňou namietanú vadu doručovania, keďže sa v čase doručenia nenachádzala v mieste svojho bydliska a rozsudok prevzala až osobne na súde 7. júla 2008. Poukázali na to, že skutočnosť, že sa žalobkyňa nenachádzala v mieste doručovania rozsudku v čase jeho doručovania nemá za následok pochybenie pri doručovaní. Zásielka sa v zmysle fikcie doručovania zakotvenej v ustanovení § 47 ods. 2 O.s.p. považuje za doručенú aj v prípade, ak si ju adresát nevyzdvihne do troch dní od jej uloženia na pošte alebo orgáne obce (podľa v súčasnosti platného a účinného zákona v deň, keď, kedy bola vrátená súdu), a to aj vtedy, ak sa adresát o uložení nedozvedel. Odvolanie žalovanej malo preto byť v súlade s ust. § 218 ods. 1 písm. a) O.s.p. odmietnuté. Krajský súd napriek tomu o odvolaní konal a zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, čím konanie zaťažil inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaní si uplatnili náhradu trov dovolacieho konania.

K podanému dovolaniu sa žalobkyňa nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), najskôr skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm. a) až g) O.s.p., a pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu aj v prípadoch uvedených v § 239 O.s.p.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je tento opravný prostriedok prípustný tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V prejednávanej veci je napadnuté uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ako také nevykazuje znaky ani jedného z rozhodnutí, voči ktorému je dovolanie prípustné podľa § 239 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.Pp., v zmysle ktorého je dovolací súd povinný vždy skúmať, či konanie pred odvolacím, resp. aj prvostupňovým

súdom nie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 O.s.p., skúmal Najvyšší súd Slovenskej republiky, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (rozhodlo sa vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát). Dovolací súd existenciu niektorej z vyššie uvedených väd v konaní nezistil.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že v danej veci prípustnosť dovolania žalovaných proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nemožno vyvodit' ani z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p. ako neprípustné odmietol. Vzhľadom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Dovolatelia nemali v konaní úspech, a preto im nevzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania. Úspešnej žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2010

JUDr. Martin Vladič, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Adriána Borovská